

Botár Attila

Hálakehely budafokra

Bámuld, ám ne sokáig, a pezsgő gyöngyszemeket, mert
 tűnik csillagokon túl, száll az erő poharadból,
 s pergő, teste-hagyó buborék: lelked szakad így el
 tőled (jobb nem tudni mikor, hogyan és a helyét sem)
 hírtelenül vagy hírt, jelet adva utódnak a mérték
 higgadt kortyairól: „Ne tovább!” De köszönheted ajzott
 ámulatodnak az édes gömbök gyors fakadását,
 zajlását a nedű aranyának mozdulatodtól,
 s hogy mindezt segített meglátni, megérni teremő.
 Hálakehely hús cseppje talál Budafokra. Ha éltél
 éveket itt csoda-pillanatokban – mondd, hova tűntek?
 Látod előbb vagy utóbb idelejt, idedobban a kérdés:
 táncosan-élőn, vagy súllyal keserítve. S erőt ad.
 Vedd poharaddal, emeld magadat föl! a karcsúra kortyolt
 ízeket engedd, járjanak át nemesítve, kedélyed
 illó gyöngyszemeken mulatozzon, a képzeletet küldd
 esti utakra, s a jókedved mosolyát föl utánuk! –

A korty szonettje

A bort világra hozni
 platóni bába-munka,
 de torkunk pincehossznyi,
 pohár kell asztalunkra,

folyékony napsütés, korty,
 kivált piros, s ha szőke
 s vérünkbe belekóstolt:
 kapunk ifjabb erőre –

Az illat, íz, a szín, hang
 keményebb napjainkon
 kísér, s ki visszapillant

mosolyba rejti s titkon
 megőrzi el nem illant
 hevében: ott van itthon –